

Ευρύτερος ο αντίκτυπος των σημερινών προεδρικών εκλογών στην Αργεντινή

Συμμετοχή της αντικαπιταλιστικής αριστεράς

Γράφει ο Παναγιώτης Ξοπλίδης

Δεν θα είναι εύκολο να ελεγχθεί η λαϊκή οργή.

Ειδική σημασία έχει η στάση της αντικαπιταλιστικής αριστεράς στην Αργεντινή.

Η φλόγα που έχει ανάψει ξανά στη Λατινική Αμερική εξαπλώνεται και η Αργεντινή, όποιο κι αν είναι το αποτέλεσμα των εκλογών, μπαίνει σε κύκλο κοινωνικής κρίσης με απρόβλεπτες εξελίξεις.

Το NAP με δημόσια δήλωσή του στηρίζει το μέτωπο FIT-Unidad

Στις **27 Οκτώβρη** διεξάγονται οι **προεδρικές εκλογές στην Αργεντινή** με το αποτέλεσμα των προκριματικών εκλογών (PASO) στις 11 Αυγούστου να έχουν σε μεγάλο

βαθμό προκαθορίσει το αποτέλεσμα.

Οι αναλύσεις και στα καθεστωτικά ΜΜΕ μιλούν για το **πολιτικό τέλος του δεξιού προέδρου Μάκρι** και την **επαναφορά στην εξουσία του Περονισμού-Κιρχνερισμού.** Ο υποψήφιος πρόεδρος **Αλμπέρτο Φερνάντεζ** είναι από την δεξιά τάση του Μετώπου που κυβέρνησε την Αργεντινή με το ζεύγος Κίρχνερ από το 2002 μέχρι το 2015, μετά την εξέγερση του Argentinazo με ένα συνδυασμό φιλολαϊκών μέτρων και σύγκρουσης με το ΔΝΤ αλλά και ισχυρής καπιταλιστικής ανάπτυξης που αναγέννησε το τοπικό κεφάλαιο. Στη νέα φάση έχει ήδη συμβιβαστεί και με το ΔΝΤ.

Η Αργεντινή στάθηκε στο παρελθόν προοίμιο των εξελίξεων και το εκλογικό αποτέλεσμα στις 27 Οκτώβρη θα έχει αντίκτυπο όχι μόνο στις καπιταλιστικές "αγορές" αλλά και στις πολιτικές διεργασίες τόσο στην περιφέρεια του πλανήτη όσο και στις μητροπόλεις.

Η ήττα του Μάκρι στις προκριματικές εκλογές έδειξε την αποτυχία όλων των πολιτικών που υπαγορεύθηκαν από το ΔΝΤ. Αμέσως μετά την ήττα ο Μάκρι πέρασε με την έγκριση του ΔΝΤ κάποια μέτρα «ευελιξίας» στη μεταβατική περίοδο μέχρι τις εκλογές, για την αποφυγή φυγής κεφαλαίων και για να αποτρέψει προσωρινά μια νέα οικονομική συντριβή όπως αυτή του 2001. Η Αργεντινή είναι σε **ύφεση** εδώ και ενάμιση περίπου χρόνο και η φτώχεια του πληθυσμού ως αποτέλεσμα της πτώσης των μισθών και των συντάξεων, δημιούργησαν όλες τις αναπόφευκτες συνθήκες για μια μη αναστρέψιμη εκλογική ήττα του Μάκρι.

Με τον Μάκρι πρόεδρο υπό προθεσμία η Αργεντινή βρίσκεται τους τελευταίους μήνες υπό ένα **καθεστώς ιδιότυπης άτυπης συγκυβέρνησης με τον Φερνάντεζ** να δίνει ήδη διαπιστευτήρια συνετής διαχείρισης. Μια απευθείας τηλεφωνική γραμμή δημιουργήθηκε μεταξύ του Μάκρι και του Φερνάντεζ ήδη από την επόμενη των προκριματικών εκλογών ως γραμμή διακυβέρνησης κατά τη διάρκεια της κρίσης της μετάβασης. Η υποτίμηση του πέσο θα επιδεινώσει την ύφεση και την πληθωριστική διαδικασία τους επόμενους μήνες. Σε πρόσφατη συνεδρίαση της UIA (Βιομηχανικό Εμπορικό Επιμελητήριο Αργεντινής), οι βιομηχανικοί καπιταλιστές επεσήμαναν ότι η «αλλαγή μοντέλου» απαιτεί **μια υποτίμηση πολύ ανώτερη** από εκείνη που έχει ήδη πραγματοποιηθεί.

Ο Μάκρι έχει προχωρήσει σε **τρεις υποτιμήσεις** που έχουν ήδη αποτύχει. Το 2019 δεν είναι 2001, ούτε 2008 όταν ανάλογα μέτρα απορρόφησαν τους κρισιακούς κραδασμούς.

Ο Φερνάντεζ δεν απορρίπτει τις **εργασιακές και συνταξιοδοτικές μεταρρυθμίσεις του ΔΝΤ** που προκάλεσαν τεράστιες **διαδηλώσεις και απεργίες.** Το Μέτωπο του Φερνάντεζ

ελέγχει την συνδικαλιστική γραφειοκρατία που υπογράφει παντού **συμβάσεις ευελιξίας** ενώ οι δεσμοί με το λαϊκό κίνημα αξιοποιούνται με το κάλεσμα για **ηρεμία και αναμονή των εκλογών** της 27ης Οκτωβρίου και στη συνέχεια την παράδοση της εξουσίας στις 10 Δεκεμβρίου.

Αυτή η πολιτική αναπόφευκτα θα βρεθεί σε σύγκρουση με ένα λαό που θέλει **να τερματιστεί η μόνιμη λιτότητα** και, ταυτόχρονα, σκοπεύει να επιτύχει αυτόν τον στόχο ψηφίζοντας υπέρ ενός μετώπου αστικής καπιταλιστικής διαχείρισης, το οποίο ετοιμάζεται να κυβερνήσει δίπλα στους τραπεζίτες, τους βιομηχάνους, για να διαπραγματευτεί ένα σύμφωνο με το διεθνές κεφάλαιο για τη διασφάλιση της χρηματοδότησης της καταβολής του χρέους. Ο Φερνάντεζ έχει δηλώσει ότι οι **αλλαγές στο εργατικό δίκαιο είναι απαραίτητες,** σύμφωνες με τις απαιτήσεις των αφεντικών, αλλά δεν πρέπει να πραγματοποιηθούν χωρίς συμφωνίες με τα συνδικάτα, στέλνοντας ένα μήνυμα στην γραφειοκρατία της CGT. Έχει θέσει ως παράδειγμα τη συμφωνία της **Vaca Muerta** (περιοχή εξορύξεων πετρελαίου στην Παταγονία), η οποία έχει οδηγήσει σε μια σειρά **θανάτων εργαζομένων** λόγω της επιτάχυνσης των εργασιών και των παραβιάσεων των κανονισμών για την ασφάλεια των θέσεων εργασίας.

Οι ηγέτες της CGT έχουν βγει για να αποκλείσουν "απολύτως" **κάθε πιθανότητα απεργίας,** την οργάνωση της οποίας θεωρούσαν "εντελώς ανεύθυνη". Αυτές οι δηλώσεις έρχονται σε αντίθεση με τον τεράστιο **θυμό και την απόγνωση** μεταξύ του εργατικού πληθυσμού και μεσαίων στρωμάτων και στοχεύουν στην προετοιμασία κοινωνικού συμφώνου που ο Αλμπέρτο Φερνάντεζ προωθεί ως πολιτική της μελλοντικής κυβέρνηση. *"Στις 10 Δεκεμβρίου πρέπει να καλέσουμε ιδιοκτήτες επιχειρήσεων και εργάτες για να κανονίσουμε ανακωχή 180 ημερών",* δήλωσε ο Φερνάντεζ.

Όμως **δεν θα είναι τόσο εύκολο να ελεγχθεί η λαϊκή οργή. 50.000 πικετέρος διαδήλωσαν στην Plaza de Mayo** σε μια πανεθνική ημέρα πάλης πριν λίγες μέρες ενώ η βόρεια επαρχία Chubut βιώνει μια κατάσταση **γενικής απεργίας** που απειλεί να εξαπλωθεί σε όλη την επικράτεια. Δεν είναι τυχαίο ότι την επαρχία αυτή **κυβερνάει ήδη το Μέτωπο των Φερνάντεζ.**

Ειδική σημασία έχει η στάση της αντικαπιταλιστικής αριστεράς στην Αργεντινή που είναι αρκετά διαφορετική από αυτή σε άλλες χώρες της Λατινικής Αμερικής που εντάχθηκε στον **κυβερνητισμό της Αριστεράς.** Η παρουσία της είναι αρκετά **μαζική σε συνδικάτα και κοινωνικούς αγώνες** καθώς το "ορθόδοξο" Κομμουνιστικό Κόμμα Αργεντινής ήταν πλήρως εξαρτημένο από την ΕΣΣΔ που είχε δείξει ανοχή (πρακτικά

στήριξη) στην **χούντα του Βιντέλα,** ενώ **σήμερα το ΚΚ Αργεντινής συμμετέχει στο Μέτωπο των Κίρχνερ- Φερνάντεζ.**

Αντίθετα το αντικαπιταλιστικό μέτωπο FIT Unidad (Μέτωπο της Αριστεράς και των Εργαζομένων) έχει διατηρήσει την αυτονομία του. Στις προκριματικές εκλογές πήρε πανεθνικά **2,87% και 700,000 ψήφους** σε συνθήκες ακραίας πόλωσης. Το **2015 είχε πάρει 3%.** Στις προκριματικές πήρε επίσης σχεδόν **3,5% στο Μπουένος Άιρες** (με άνοδο) και σε αρκετές μεγάλες πόλεις ποσοστά **3,5-5,5%.**

Το ΝΑΡ με δημόσια δήλωσή του στηρίζει το μέτωπο FIT-Unidad καθώς **η φλόγα που έχει ανάψει ξανά στη Λατινική Αμερική εξαπλώνεται** και η Αργεντινή, όποιο κι αν είναι το αποτέλεσμα των εκλογών, μπαίνει σε κύκλο κοινωνικής κρίσης με απρόβλεπτες εξελίξεις.

.....

Η επιστολή στήριξης που έστειλε το ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση προς το αντικαπιταλιστικό μέτωπο FIT-Unidad

Statement of the New Left Current for the Communist Liberation (NAR)

We express our support for the FIT-Unidad (Left Front-Unity) and the presidential candidature of Del Caño-Del Plá in the upcoming elections in Argentina

We wish to publicly express our support for the program and the lists of the FIT-Unidad (Left Front-Unity), advocating the vote in the upcoming elections of October 27 in Argentina.We support the presidential candidature of Del Caño-Del Plá, as well as all the candidatures of the Party of Socialist Workers (PTS), Workers Party (PO), Socialist Left (IS) and the Socialist Workers Movement (MST).

The unity materialized in the FIT-Unidad is an auspicious and positive development, on the way to strengthening the perspective of an independent solution to the crisis, with a program that poses the non-payment of the debt, a break with the IMF, the nationalization of banking and foreign trade so that the crisis is paid by the capitalists and bankers; and the fight for a workers´ and socialist government. The FIT-Unidad has not limited itself to intervening in the important electoral struggle, now mostly dominated by bourgeois parties, but is actively supporting and promoting the struggle of employed and unemployed workers against the war plan that capital and its governments develop against the masses.

The experience in Greece is similar to Argentina. The increased level of demand from the struggles forced the alteration of 5 governments since 2010 and created new forms of popular organisation, increasing overall the radical forces. In those struggles the anticapitalist front of ANTARSYA (where NAR participates) attempted, and managed to a point, to construct an independent voice for the anticapitalist current. When SYRIZA took over the government of Greece the strategic choice,of remaining, “whatever the cost”, in the frame of EU and the euro, the acceptance and the approval of debt was the frame that turned rapidly the preelectoral promises into commitments on the austerity memorandums to the local and foreign bourgeois oligarchy. The next point of decline was that of July of 2015, with the declaration of a referendum and its immediate cancelling.

We live in Greece, through the years of crisis, a provocative redistribution of wealth in favour of the powerful, the exploitation of a crisis as chance for new profit. We also live, the dissolution of illusions on the possibility of existance of a new social contract, without the rupture with the strategic values of capitalism, for a governmental solution without a revolutionary toppling of the capitalist system. We believe that, instead of being drawn inside the black hole of capitalism and its crisis, can, through the anticapitalist left and the

communist organisation and militancy, to light the fire for the new revolutionary processes and the communism of our century. A main issue for us is the achievement of the autonomy and independence of the Anticapitalist Left, in order to be able to express generally the anti-EU, anti-system and anticapitalist perspective.

The anti-capitalist and revolutionary left must speak and act openly and clearly, naming and targeting the enemy and the cause of this situation in total. The only path is the brotherhood of the peoples, the international solidarity and the common struggle against capitalism in the prospect of the revolution, of internationalism and socialism-communism of the new era.

We express our support for the FIT-Unidad (Left Front-Unity) and the presidential candidature of Del Caño-Del Plá. Our cause is the same cause. Your fight is our fight.

Long live the struggle of the Argentine working class against the exploitation and oppression of capitalism!

NAR for the Communist Liberation
October 2019

.....

Η ελληνική μετάφραση κειμένου υποστήριξης που συνέταξαν οι ίδιοι οι αγωνιστές του αντικαπιταλιστικού μετώπου FIT-Unidad.

Σημειώνεται ότι το κείμενό τους γράφτηκε πριν ξεσπάσουν οι εξεγέρσεις σε Εκουαδόρ και Χιλή

Η διακήρυξη υποστήριξης του FIT-UNIDAD (Αριστερό Μέτωπο Εργατών – Ενότητα) στην Αργεντινή

Θέλουμε να εκφράσουμε δημόσια τη στήριξή μας για το πρόγραμμα και τους υποψήφιους του **Αριστερού Μετώπου – Ενότητα,** στηρίζοντας την ψήφο στη μοναδική πολιτική εναλλακτική για τους σοσιαλιστές και τους εργάτες, η οποία θα αντιμετωπίσει τα κόμματα των αφεντικών στις επερχόμενες εκλογές στις 27 Οκτώβρη στην Αργεντινή.

Η κατηγορηματική ήττα που υπέστη η κυβέρνηση Μάκρι στις προκριματικές εκλογές στις 11 Αυγούστου εξέφρασε την αντίθεση της πλειοψηφίας των εργαζόμενων στο πλάνο λιτότητας

που εφαρμόζουν κυβέρνηση και ΔΝΤ και που υποστηρίζεται από τον Ντόναλντ Τραμπ. Παρ'όλα αυτά, οι εκλογές ανέδειξαν ως νικητή τον Αλμπέρτο Φερνάντεζ του Frente de Todos (Μέτωπο για Όλους), έναν συνασπισμό που ενώνει διαφορετικά ρεύματα του Περονισμού, στα οποία συμπεριλαμβάνονται και στελέχη, γερουσιαστές και κυβερνήτες που εγγυήθηκαν την άσκηση εξουσίας από την κυβέρνηση Μάκρι τα προηγούμενα 4 χρόνια.

Επίσης συμμετέχει και η συνδικαλιστική γραφειοκρατία των CGT και CTA που εξασφάλισαν για την κυβέρνηση και τους εργοδότες την «κοινωνική ειρήνη» που χρειάζονταν για να εφαρμόσουν το πλάνο λιτότητας. Μετά από το αντίθετο αποτέλεσμα που επέδειξε ο Μάκρι, ο εκλεκτός υποψήφιος του ιμπεριαλισμού, των αγορών και του ΔΝΤ, η κρίση βάθυνε με νέες υποτιμήσεις του νομίσματος που επέτειναν τις άθλιες συνθήκες της εργατικής τάξης, ενώ την ίδια στιγμή ευνόησε τη φυγή κεφαλαίου.

Η κυβέρνηση Μάκρι είναι παρελθόν, αλλά αφήνει πίσω της μια κρίση και ένα ψευδές και παράνομο χρέος που βαθαίνει την υποταγή της χώρας στο διεθνές χρηματιστικό κεφάλαιο. Ο Φερνάντεζ, που ετοιμάζεται να γίνει ο νέος πρόεδρος, έχει ήδη δεσμευτεί ότι θα αποπληρώσει το χρέος, κάτι που σημαίνει μεγαλύτερη λιτότητα για τους εργαζόμενους και το λαό. Με τη σειρά του, ετοιμάζει μια «κοινωνική συμφωνία» με την εθνική αστική τάξη και την συνδικαλιστική γραφειοκρατία που στοχεύει στο να φιμώσει και να χειραγωγήσει το εργατικό κίνημα ώστε οι εργαζόμενοι να πληρώσουν την κρίση.

Μετά από σχεδόν δύο δεκαετίες σε αυτή τη νέα χιλιετία, η διεθνής κατάσταση περνάει μέσα από μια κρίση του ιμπεριαλιστικού καπιταλιστικού συστήματος, δείχνοντας την παρακμή του και μέσα στις ιμπεριαλιστικές χώρες και στις ημι-αποικιακές χώρες και τις αποικίες. Στις περισσότερες από αυτές, υπάρχουν ισχυρές κοινωνικές πολώσεις, με μια έντονη ιμπεριαλιστική οικονομική αντεπίθεση που πλήττει τις συνθήκες διαβίωσης για εκατοντάδες εκατομμύρια ανθρώπων σε όλες τις ηπείρους, και σημαντική απάντηση από πλευράς των εργατών, λαϊκούς αγώνες γυναικών και νεολαίας που, με λογικές ανισότητες, διαπερνά όλον τον κόσμο. Ως αποτέλεσμα της κρίσης των παραδοσιακών κομμάτων και ως απάντηση σε αυτές τις λαϊκές εκφράσεις, ακροδεξιά, ξενοφοβικά και ρατσιστικά κόμματα έχουν έρθει ξανά στο προσκήνιο. Υπό την προεδρεία του Τραμπ, οι Ηνωμένες Πολιτείες έχουν ενισχύσει την επιθετικότητά τους στην Λατινική Αμερική, συμμαχώντας με τοπικές δεξιές κυβερνήσεις, όπως του Μάκρι στην Αργεντινή ή του Μπολσονάρο στη Βραζιλία. Βέβαια, αυτός ο προσανατολισμός συναντά εμπόδια από κοινωνικές δυναμεις σε αυτήν την περιοχή του κόσμου.

Δέκα χρόνια αφότου ξέσπασε η παγκόσμια καπιταλιστική κρίση του 2007/2008, βρισκόμαστε

στα πρόθυρα μιας νέας διεθνούς ύφεσης. Μαζί με την παγκόσμια κρίση και την οικονομική αντεπίθεση, οι συνθήκες διαβίωσης για μεγάλα κομμάτια του πληθυσμού χειροτερεύουν διαρκώς, ενώ ο πλούτος είναι συγκεντρωμένος σε μια χούφτα πλουσίων. Αυτό το φαινόμενο χειροτερεύει, ενώ επιταχύνει τις τάσεις τόσο της ενίσχυσης της ιμπεριαλιστικής λεηλασίας όσο και τις ενδοϊμπεριαλιστικές συγκρούσεις.

Για να ξεπεράσει την κρίση και να αυξήσει τα κέρδη των μεγάλων πολυεθνικών, το καπιταλιστικό σύστημα επιτίθεται στα εργατικά και δημοκρατικά δικαιώματα, υποκινεί εθνικές και θρησκευτικές σφαγές, προκαλεί ένοπλες επεμβάσεις, ιμπεριαλιστικούς πολέμους και εθνική καταπίεση, προωθεί την περιβαλλοντική καταστροφή του πλανήτη και τοποθετεί σεξιστικούς, ομοφοβικούς, εθνικιστές, θρησκόληπτους και αυταρχικούς ηγέτες στην εξουσία. Οι θέσεις του για τη «νίκη της αγοράς και του νεοφιλελευθερισμού, το τέλος της ιστορίας και της ταξικής πάλης» – που ανακηρύχθηκαν ως αδιαμφισβήτητες μετά την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης το 1989/91 – σαρώθηκαν από την κρίση του 2007/8. Σήμερα, περισσότερα από 10 χρόνια μετά την κρίση, οι καπιταλιστές μας οδηγούν ταχύτατα προς μια νέα καταστροφή.

Η Αραβική Άνοιξη, ξεσηκωμοί όπως εκείνοι στην Αλγερία και το Σουδάν, η εμφάνιση των κίτρινων γιλέκων στη Γαλλία, και πιο πρόσφατα οι μαζικές κινητοποιήσεις στο Πουέρτο Ρίκο που ανέτρεψαν την κυβέρνηση Ροζέλο, είναι σημάδια ότι οι μάχες της ταξικής πάλης θα επεκταθούν και θα σκληρύνουν στο επόμενο διάστημα. Στην πολιτική αρένα, το γεγονός ότι η πλειοψηφία των νέων στις ΗΠΑ έχουν θετική στάση για το σοσιαλισμό είναι σημάδι των καιρών που έρχονται. Σε αυτές τις μάχες, οι εργάτες, οι εκμεταλλευόμενοι, η αγωνιζόμενη νεολαία και τα γυναίκεια κινήματα θα έχουν επίσης να αντιμετωπίσουν και τις ρεφορμιστικές ηγεσίες που συνεργάζονται με τα αφεντικά και τα αστικά κράτη.

Με βάση τις συνέπειες της κρίσης του 2008 και την κατάρρευση των κομμάτων που ήταν οι φορείς του νέο-φιλελευθερισμού, ήρθαν στο προσκήνιο παραλλαγές στα αριστερά της παραδοσιακής σοσιαλδημοκρατίας, όπως ο ΣΥΡΙΖΑ στην Ελλάδα ή οι Ποδέμος στο ισπανικό κράτος. Παρόλο που αντανακλούσαν την οργή και την ριζοπαστικοποίηση σε πολλούς τομείς στο ξεκίνημά τους, έθρεψαν την αυταπάτη ότι θα μπορούσε να υπάρξει διέξοδος για τους εργαζόμενους μέσα στο πλαίσιο του αστικού κράτους. Αλλά αυτή η αυταπάτη δεν διήρκησε πολύ. Ο ΣΥΡΙΖΑ υποσχέθηκε μια κυβέρνηση ενάντια στη λιτότητα και κατέληξε να είναι διαρκής εφαρμοστής των σχεδίων της Τρόικα, και για αυτό κατέληξε να ανοίγει το δρόμο για την επιστροφή της δεξιάς. Και οι Ποδέμος στο ισπανικό κράτος διαπραγματεύονται τη συμμετοχή τους σε μια κυβέρνηση με το PSOE. Η αποτυχία αυτών των κεντροαριστερών δυνάμεων πλαισιώνεται από τη γενικότερη αποτυχία των κρατών – μελών της ΕΕ να

προσφέρουν μια προοδευτική λύση στις εργαζόμενες μάζες της παλιάς ηπείρου. Για το λόγο αυτό, η στρατηγική μάχη για τη σοσιαλιστική ενοποίηση της Ευρώπης ανανεώνεται.

Ούτε οι κυβερνήσεις της Λατινικής Αμερικής αποδείχτηκαν ως λύση για τους εργάτες, όπως ο λεγόμενος «σοσιαλισμός του 21ου αιώνα» των Τσάβεζ/Μαδούρο, ούτε οι κυβερνήσεις των Λούλα/Ντίλμα, των Κίρχνερ, του Έβο Μοράλες και του Κορρέα, που φανέρωσαν την ανικανότητά τους να χτίσουν μια ενωμένη Λατινική Αμερική, να χειραφετήσουν τις χώρες της υπο-ηπείρου από τον ιμπεριαλιστικό ζυγό και να αναπτύξουν τις παραγωγικές δυνάμεις των αντίστοιχων χωρών. Σε αντίθεση με την πολιτική της ταξικής συνεργασίας που προωθούν, εμείς προκρίνουμε την πάλη της εργατικής τάξης ενάντια στο κεφάλαιο και τα κράτη του και τον αγώνα για τη σοσιαλιστική ενότητα της Λατινικής Αμερικής. Για αυτό το λόγο, περισσότερο από ποτέ, είναι αναγκαίο να ενισχυθεί μια αντικαπιταλιστική, εργατική και σοσιαλιστική εναλλακτική στην αριστερά που παλεύει για την πολιτική ανεξαρτησία της εργατικής τάξης, την ενότητα όλων των εκμεταλλευόμενων και καταπιεσμένων της ηπείρου και του κόσμου και την πάλη ενάντια στο κεφάλαιο, υπέρ των κυβερνήσεων των εργατών.

Η ενότητα που πραγματοποιείται στο FIT-Unidad είναι ευοίωνη και θετική εξέλιξη, στο δρόμο της ενίσχυσης της προοπτικής μιας ανεξάρτητης λύσης για την κρίση, με ένα πρόγραμμα που προβάλλει την μη αποπληρωμή του χρέους, τη ρήξη με το ΔΝΤ, την εθνικοποίηση των τραπεζών και του διεθνούς εμπορίου ώστε η κρίση να πληρωθεί από τους καπιταλιστές και τους τραπεζίτες και την πάλη για μια σοσιαλιστική κυβέρνηση των εργατών. Το FIT-UNIDAD δεν περιορίζεται στο να παρεμβαίνει σε σημαντικές εκλογικές μάχες, που τώρα κυριαρχούνται από τα αστικά κόμματα, αλλά στηρίζει ενεργά και προωθεί την πάλη των εργαζόμενων και των ανέργων απέναντι στο πολεμικό σχέδιο που το κεφάλαιο και οι κυβερνήσεις του αναπτύσσουν εναντίον των μαζών, και αγωνίζεται για μια πανεθνική 36ωρη απεργία και ένα σχέδιο αγώνα.

Υποστηρίζουμε την προεδρική υποψηφιότητα των Ντελ Κάνιο-Ντελ Πλα, όπως και όλες τις υποψηφιότητες του Κόμματος Σοσιαλιστών Εργατών (PTS), του Εργατικού Κόμματος (PO), της Σοσιαλιστικής Αριστεράς (IS) και του Κινήματος Σοσιαλιστών Εργατών (MST) σε όλες τις περιφέρειες της χώρας, γιατί είναι ο μόνος συνασπισμός που υπερασπίζεται τα συμφέροντα της εργατικής τάξης, των γυναικών και της νεολαίας.